

analiza

Bez hrvatskog jezika mi nismo – s njim jesmo i ostajemo!

Bez međunarodno priznatog i kodificiranog hrvatskog jezika, isto kao i bez zakonom uturđenih jezičnih normi, Hrvatska i njezina kulturna baština postaju lak plijen svojatanja

Davor Vetnić, književnik, Rijeka

Hrvatski jezik bio je razlogom našeg ponosa i stradanja, ali i nesumnjivo utočište našem identitetu, snovima o obnovljenoj hrvatskoj suverenosti. U hudim vremenima ostao je naša uzdanica i praroditelj, naše potomstvo i kolijevka hrvatskoj domovini. Otjelovio se u ono što danas jesmo i pokazuje ono što bismo trebali biti. Materinji jezik govori o ishodištu, onome po čemu se prepoznajemo i jamči naše sutra izboreno milošću dosuda i nebeskog zagovora. Bez hrvatskog jezika mi nismo – s njim jesmo i ostajemo, možemo i smijemo, stoga je hrvatski jezik naša nikad oduzeta istina, naše jamstvo i sveta vatra neugaslih ognjišta, početak i dovršenje naše povijesne i civilizacijske zbilje, trag svjetla u povijesnim pomrčinama i utvrda pred neprijateljskim hordama.

Jamstvo suverenosti

Hrvatski jezik je ono što jesmo i po čemu jesmo, naš zaziv i neokaljana svetinja, zalag budućnost i stožerni atribut hrvatske države. Upravo zato ostaje simbol hrvatske suverenosti i jamstvo da nam u vremenima galopirajuće globalizacije, kao i nimalo bezopasnog "komšijskog" svojatanja, ništa od identiteta neće biti oduzeto ili prisvojeno. Bez međunarodno priznatog i kodificiranog hrvatskog jezika, isto kao i bez zakonom utvrđenih jezičnih normi, Hrvatska i njezina kulturna baština postaju lak plijen svojatanja u vremenima kad se u poplavi globalističkih invazija nacionalno omeđeno jezičnom kulturom ponovno vrednuje kao prvotno i završno neke nacije i njezine kulture.

Kolijevka jezika je roditeljska riječ, ona je puna ljekovite snage, zato potragu za Ljepotom i Smislom treba zapisati na jeziku uspavanki i fonetici djetinjstva, na jeziku koji smo povukli s majčinim mlijekom i baštinili kao domovinu. Putovnica i uredna država mogu priskrbiti slobodu kretanja i civilizacijske povlastice, dobar posao i vješati pozlaćenu bižuteriju o prsa, no isto tako preudicirati obvezu, počesto prava podrediti dužnostima. Materinji jezik je najbliži domovini, on je živa vatra prve ljubavi koja ne trne. Postoji samo ono što je u jeziku izrečeno, zato predaja kaže da je Bog svijet stvorio Riječju, ona bijaše

u početku početak.

Jezič je uglazbljeno pismo i nije znanstvena već umjetnička činjenica, to je magija prepoznavanja i zajedništva uosobljena u književnosti i otkucanjima srca. Početno čitanje noćnog neba i otkrivanje smisla.

Nisu obzori domovine rijeke i planine kao granice ili tvrđi gradovi slavne povijesti, nije to ni dugovjeka tradicija ovjencana pobjedama, nisu to ni čuvene kavane u kojima su zasjale intelektualne veličine sklone svom odrazu u očima obožavatelja, ponajmanje razvikana sveučilišta, otmjene akademije i uzvaljani stadioni opijeni sportskim navijanjem, nisu to nužno ni državne insignije, kao ni velebni trgovi ukrašeni povijesnom broncom i zvučne institucije državne vlasti... nego lahor prvih sjećanja kao prepoznavanje sebe i utjeha u nemilim vremenima. Počesto i nadomjestak za državu, lijek krivotvorenoj slobodi i brutalnom osporavanju identiteta. Hrvatski jezik kao oružni list našeg cjelovitog prava na samobitnost i dostojanstvo.

U olovnim vremenima stigmatizacije svega što bi mirisalo na (jezičnu) hrvatsku suverenost, hrvatski književni jezik bio je i ostao potka i vrst objave hrvatskom narodu.

Halabuka agitpropa

I nakon ove posve nepotrebne halabuke oko Zakona o jeziku, jer ne znam tko smije osporavati suverenoj državi da donese Zakon o svom jeziku, nisam siguran je li više srdžbe kod agitpropovaca izazvala "Deklaracija o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika" nekad u komunističkoj diktaturi ili nacrt Zakona o hrvatskom jeziku danas? Nije neočekivano da ocvali yugonacisti i njihovi mladahnji puleni još postoje i žele nauditi Hrvatskoj; zadojeni idejom jugoslavenske države ne mogu iz svoje kože. Nekolicina tzv. novinara i pravih ridikula što u dnevnom tisku rigaju žuč po nacrtu Zakona o hrvatskom jeziku samo su ološ bez roda i plemena što jezikom orjunaške pripitosti pljuju po svemu što osnažuje hrvatsku suverenost, a onaj tko im povjeruje samo se svrstava uz takav ološ.

Žalosna je inertnost hrvatske svjetine i tužan je njihov zaborav na povijesna sužanjstva, na ovo posljednje jugoslavensko sužanjstvo i srbočetničku agresiju koju bi itekako trebali pamti.

Najbolnije je gledati kako na ovim hrvatskim prostorima uspješno smiju živjeti samo oni koji su se udružili s tuđinskim tlačiteljima protiv svog naroda, a slava ionako pripada neprirodno gordima i manekenima uigrane ukočenosti koji misle da šutnja i prešućivanje pripadaju mudrosti. Onima što su težnju za blagostanjem pobrkali s grozničavim častohlepljem pa svoja dvorišta proglašuju za dvor, a obitelj za dinastiju.

Da, ja dobro razumijem i "idemo da p(j) evamo" kao i "idemo pjevati", ali jednako tako razumijem tu istu misao izgovorenu na talijanskom, engleskom, njemačkom... ali nikad me nije potrovala misao da zbog toga spomenute jezike proglasim "našim jezikom". Razumjeti u slučaju "našeg jezika" samo je izgovor i skrivena podmuklost, jer ne postoji taj njihov "naš jezik" i nije postojao čak ni u unitarističkim vremenima kad je u cijevi bilo bojevo streljivo. "Naš jezik" samo je nastavak agresije na Hrvatsku. Ako je do sveopćeg razumijevanja svjetski jezici danas, stotine njih, prepoznaju i razumiju jezik brojki – i što s tim, čiji je to jezik? ●